

Rønn Hornbech på overbevisende vis redegøre for, hvorfor det er en meget dårlig idé. Og jeg håber, at fru Birthe Rønn Hornbech på dette område vil bevare sin indflydelse i Venstres folketingsgruppe lang tid fremover.

Når det er sagt, vil jeg vende mig til justitsministerens lovforslag om forhøjede straffe for voldtægt og blot sige, at for Det Radikale Venstre rejser hele problemstillingen to principielle spørgsmål. For det første: Hvad gør Folketinget, hvis strafferammerne ikke udnyttes eller kun udnyttes i meget begrænset omfang? Og for det andet: Skal andre landes traditioner bestemme dansk strafniveau?

Med hensyn til det første om strafferammerne har vi jo flere gange herinde diskuteret, at vi ikke kan tvinge domstolene til i enkelte sager at dømme på en bestemt måde. Jeg synes det bedste, man kan gøre, er at lægge vægt på lægmandssystemet og sige, at hvis lægmændene afsiger nogle domme, som ligger på et meget lavt niveau i forhold til strafferammerne, må man som lovgiver slå sig til tåls med, at det nok er det niveau, befolkningen gerne vil have, at det skal være på.

Men det er åbenbart alligevel ikke nok. Vi må en gang imellem herindefra kunne gøre nogle særlige bemærkninger til offentligheden og sige, at vi ønsker, at man skal lægge særlig vægt på f.eks. krænkelseelementet, særlig vægt på ikke blot voldselementet, men også på den krænkelser af den seksuelle integritet, der ligger i voldtægtsforbrydelsen.

Derfor håber vi, at vi med den formulering, der er gjort i dette lovforslag, kan få de afsagte domme op i niveau, vel at mærke hvis der er tale om forbrydelser, som faktisk overbeviser både dommerne og de forskellige aktører i retssystemet om, at det er det rigtige niveau at lægge sig på. Hvis graden af grovhed i de voldtægter, der bliver begået, ikke tilsiger det, skal straffene jo ikke sættes op. Det synes jeg i hvert fald ikke. Vi har i forvejen en strafferamme, der er meget, meget høj, men som ikke udnyttes, og derfor mener jeg, det ville være halsløs gerning at sætte strafferammerne yderligere op. Det vil ikke få domstolenes praksis til at ændre sig.

Derfor mener jeg, at det, som justitsministeren har gjort her, må være det rigtige, nemlig at man skal lægge særlig vægt på nogle særlige aspekter, som man åbenbart tidligere har underprioriteret i afsigelsen af straffenes længde. Den del af forslaget er vi fuldstændig enige i.

Det sidste punkt, som jeg vil nævne, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt andre landes traditioner skal bestemme dansk strafniveau, hænger lidt sammen med den måde, som en del af debatten har kørt på i sommer. Der var nemlig en undersøgelse, som viste forskellige landes strafniveauer for ganske bestemte fiktive forbrydelser, herunder en overfaldsvoldtægt, og det viste sig, at dansk strafniveau traditionelt lå betydeligt lavere end en del andre landes.

Det vakte voldsomt røre i offentligheden, og i løbet af ganske få dage havde stort set alle politiske partier udtalt sig til fordel for en forhøjelse af strafniveauet for voldtægt i Danmark, fordi vi derved ville komme på niveau med, hvad man har i de øvrige europæiske lande.

Jeg har altid lært herinde, at man i de enkelte lande selv skulle fastsætte sin strafferetspleje og selv have sit retssystem, som man har tradition for, og som man har opbygget gennem årtiers, for ikke at sige århundreders hårdt arbejde gennem folkelig debat og gennem retsplejesystemets gradvise udvikling.

Pludselig bliver der skabt en stemning for, at nu skal vi altså have det samme strafniveau i Danmark, som man har i andre lande. Det er i og for sig i orden. Jeg tror, det er rigtigt, at de europæiske lande ligner hinanden så meget, at man bør have nogenlunde ensartede strafniveauer. Men det skal altså være noget, vi gør frivilligt, og det gør vi også i det her tilfælde. Men det er alligevel påfaldende, at vi ganske frivilligt i løbet af meget kort tid i en sommerdebat ophedede varme pludselig finder ud af, at nu ligner vi altså hinanden så meget i de europæiske lande, at vi bør have samme strafniveau for ensartede forbrydelser.

Det skal vi huske næste gang, vi har nogle af EU-modstanderne til at harcelere over, at EU skal til at bestemme, hvor højt strafniveau vi skal have i sager om menneskesmugling, i bedragerisager osv. Der må vi blot sige: Ja, den danske befolkning vil gerne have, at vi har ensartede strafniveauer for ensartede forbrydelser på tværs af grænserne. Så synes jeg, at man højt og tydeligt skal sige, at det er det, der er meningen. Vi skal være ensartede, vi bestemmer selv, hvor ensartede vi skal være, men der er et ønske om, at vi skal have ensartede strafniveauer.

På et enkelte område har det undret mig, at man ikke har ønsket strafniveauerne helt fjernet, og det er for parvoldtægt, som er en forbrydelse, som i mange europæiske lande overhovedet ikke straffes, fordi man ikke anerkender, at man